

30 Νοεμβρίου 2013

Οι Μητροπολίτες Φιλαδελφείας-Μόρφου για τον Γέροντα Πορφύριο

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρόκειται περί αληθώς μεγάλου Αγίου

Εικοσιδύο χρόνια από την κοίμηση του Γέροντος Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτη η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου υπό τον Οικουμενικό Πατριάρχη, Βαρθολομαίο, αποφάσισε χθες την αναγραφή του στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Η Συνοδική απόφαση ορίζει ότι η μνήμη του Οσίου Γέροντος

Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτη θα τιμάται από την Εκκλησία στις 2 Δεκεμβρίου, ημέρα της κοιμήσεως του.

Ο Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Μελίτων, μέλος της Κανονικής Επιτροπής του Οικουμενικού Πατριαρχείου, η οποία έκανε στην Ιερά Σύνοδο τις εισηγήσεις για τις αγιοκατατάξεις, δήλωσε ότι το βασικό κριτήριο για την αξιοκατάταξη του Γέροντος Πορφυρίου ήταν η συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας σε όλο τον ορθόδοξο κόσμο. Πρόκειται, τόνισε, περί αληθώς μεγάλου Αγίου.

«Όπως γνωρίζω προσωπικά και εμπειρικά είχε επικοινωνία με τους Αγίους, με τον Θεό, με την Κτίση ολόκληρη και βοηθούσε πολλές ψυχές. Ενήργησε θαυματουργικά με το προορατικό και διορατικό του χάρισμα, που είχε κληρονομήσει με τη Χάρη του Θεού», επεσήμανε ο κ. Μελίτων.

Επίσης, ο Μητροπολίτης Φιλαδελφείας σημείωσε ότι έχουν γραφεί πάνω από 50 βιβλία για τον γέροντα Πορφύριο από πολλούς ανθρώπους και μάλιστα από ανθρώπους, οι οποίοι τον είχα περιφρονήσει, επειδή κατά κόσμο ήταν αγράμματος. Έγραψαν συγγράμματα για τη ζωή και την προσφορά του.

Τον Γέροντα Πορφύριο γνώρισε το 1981, όταν ήταν φοιτητής στην Αθήνα, ο Μητροπολίτης Μόρφου, Νεόφυτος. Ο Γέρον Πορφύριος τον καθοδήγησε σε έναν άλλο Γέροντα, τον μακαριστό Ιάκωβο Τσαλίκη, ηγούμενο τότε της μονής του Οσίου Δαυΐδ στην Εύβοια. Ο Μόρφου Νεόφυτος διατήρησε, όπως μας είπε, ζωντανή σχέση με τον Γέροντα Πορφύριο μέχρι την κοίμησή του, η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα «εν εταίρα μορφή».

Για την σημασία της αξιοκατάταξης ο Μόρφου δήλωσε στην «Α»: «Μέσα σε συνθήκες πνευματικής κρίσης με όλα τα επιγενόμενα αυτής σε όλο τον ελληνοισμό και σε όλο τον κόσμο το σοφό Οικουμενικό Πατριαρχείο μας ανήγγειλε "δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός" και η λαμπάδα είναι η αεί καιομένη του Οσίου Πατρός ημών Πορφυρίου του διορατικού και συμπαντικού επιστήμονος».

Σύμφωνα με τον κ. Νεόφυτο ο Γέροντας Πορφύριος και οι άλλοι σύγχρονοι Γέροντες, Ιάκωβος, Παΐσιος, Ευμένιος «ποτέ δεν καλλιέργησαν τον γερωντισμό. Αυτό είναι φαινόμενο, που ακολούθησε την εκδημία τους από ανθρώπους, οι οποίοι ήθελαν να τους μιμηθούν χωρίς να έχουν τις πνευματικές προϋποθέσεις».

Επίσης, ο Μόρφου Νεόφυτος σημείωσε ότι ο Γέροντας Πορφύριος είχε γνώση όλου του κόσμου και αποδεχόταν όλες τις τεχνολογίες της σύγχρονης επιστήμης. Δεν ήταν, μας είπε, «ο Γέροντας του άσπρου και του μαύρου» και το κυριότερο τον προσέγγιζαν όλων των ειδών άνθρωποι, ιδιαιτέρως οι άνθρωποι της αμαρτίας και των ακροτήτων, τους οποίους παρηγορούσε και τους οδηγούσε σε μετάνοια και

εκκλησιαστική ζωή. Είναι πολύ σημαντικό, επεσήμανε, ότι ο Γέροντας Πορφύριος 30 χρόνια της ζωής του τα έζησε στην πιο αμαρτωλή περιοχή των Αθηνών, την Ομόνοια. «Είχε πολλές ασθένειες και δεν ζήτησε ποτέ να θεραπευτεί. Αισθανόταν ότι οι ασθένειες γι' αυτόν ήταν η ασφάλεια, που είχε απέναντι στα πολλά χαρίσματα, που του δώρισε ο Θεός», κατέληξε ο Μητροπολίτης Μόρφου.

Ο βασικός πυρήνας της σκέψης του Γέροντα Πορφυρίου ήταν ότι ο κόσμος είναι ανάγκη να εμπεδώσει και να καλλιεργήσει την αγάπη προς το δημιουργό του, όχι μέσα από το φόβο των μελλούμενων, αλλά μέσα από μια ανιδιοτελή σχέση, όπως ο στοργικός πατέρας προς το παιδί του. Γιατί η ενότητα, που ήταν η μεγαλύτερη παρακαταθήκη του Χριστού προς τους Αποστόλους, μπορεί να εξασφαλισθεί, όταν το παιδί ενωθεί με τον πατέρα δια της αγάπης πρωτίστως και όχι δια του φόβου.

Μερικούς μήνες πριν την κοίμηση του ο Γέροντας Πορφύριος έγραψε προς τα πνευματικά του παιδιά:

Τώρα που ακόμη έχω τας φρένας μου σώας, θέλω να σας πω μερικές συμβουλές. Από μικρό παιδί όλο στις αμαρτίες ήμουν. Και όταν με έστειλε η μητέρα μου να φυλάξω τα ζώα στο βουνό, γιατί ο πατέρας μου, επειδή ήμασταν πτωχοί, είχε πάει στη διώρυγα του Παναμά, για εμάς τα παιδιά του, εκεί που έβοσκα τα ζώα, συλλαβιστά διάβαζα το βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου και πάρα πολύ αγάπησα τον Άγιο Ιωάννη και έκανα πάρα πολλές προσευχές, σαν μικρό παιδί που ήμουν 12-15 χρόνων, δεν θυμάμαι ακριβώς καλά.

Και θέλοντας να τον μιμηθώ, με πολύ αγώνα, έφυγα από τους γονείς μου κρυφά και ήλθα στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους και υποτάχθηκα σε δύο Γέροντες αυταδέλφους, Παντελεήμονα και Ιωαννίκιο. Μου έτυχε να είναι πολύ ευσεβείς και ενάρετοι και τους αγάπησα πάρα πολύ και γι' αυτό, με την ευχή τους, τους έκανα άκρα υπακοή. Αυτό με βοήθησε πάρα πολύ, αισθάνθηκα και μεγάλη αγάπη και προς το Θεό και πέρασα πάρα πολύ καλά. Αλλά, κατά παραχώρηση Θεού, για τις αμαρτίες μου, αρρώστησα πολύ και οι Γέροντές μου μου είπαν να πάω στους γονείς μου στο χωριό μου εις τον Άγιο Ιωάννην Ευβοίας.

Και ενώ από μικρό παιδί είχα κάνει πολλές αμαρτίες, όταν ξαναπήγα στον κόσμο, συνέχισα τις αμαρτίες, οι οποίες μέχρι σήμερα έγιναν πάρα πολλές. Ο κόσμος όμως με πήραν από καλό και όλοι φωνάζουνε ότι είμαι άγιος. Εγώ όμως αισθάνομαι ότι είμαι ο πιο αμαρτωλός άνθρωπος του κόσμου. Όσα ενθυμόμουνα βεβαίως τα εξομολογήθηκα και γνωρίζω ότι γι' αυτά που εξομολογήθηκα με συγχώρησε ο Θεός, αλλά όμως τώρα έχω ένα συναίσθημα ότι και τα πνευματικά μου αμαρτήματα είναι πάρα πολλά και παρακαλώ όσους με έχετε γνωρίσει να κάνετε προσευχή για μένα, διότι και εγώ, όταν ζούσα, πολύ ταπεινά έκανα

προσευχή για σας.

Αλλά όμως, τώρα που θα πάω για τον ουρανό, έχω το συναίσθημα ότι ο Θεός θα μου πη: Τι θέλεις εσύ εδώ; Εγώ ένα έχω να του πω: Δεν είμαι άξιος, Κύριε, για εδώ, αλλά ο,τι θέλει η αγάπη σου ας κάμη για μένα. Από εκεί και πέρα, δεν ξέρω τι θα γίνη. Επιθυμώ όμως να ενεργήση η αγάπη του Θεού.

Και πάντα εύχομαι τα πνευματικά μου παιδιά να αγαπήσουν το Θεό, που είναι το παν, για να μας αξιώση να μπούμε στην επίγειο άκτιστη Εκκλησία του. Γιατί από εδώ πρέπει να αρχίσουμε.

Εγώ πάντα είχα την προσπάθεια να προσεύχωμαι και να διαβάζω τους ύμνους της Εκκλησίας, την Αγία Γραφή και τους βίους των Αγίων μας και εύχομαι και εσείς να κάνετε το ίδιο. Εγώ προσπάθησα με τη χάρι του Θεού να πλησιάσω τον Θεό και εύχομαι και σεις να κάνετε το ίδιο.

Παρακαλώ όλους σας να με συγχωρέσετε για ο,τι σας στενοχώρησα.

Ιερομόναχος Πορφύριος Εν Καυσοκαλυβίοις τη 4/17 Ιουνίου 199

Από διάφορους λόγους του Γέροντα Πορφύριου σταχυολογήσαμε τους ακόλουθους:

-Το σπουδαίο είναι να μπούμε στην Εκκλησία. Να ενωθούμε με τους συνανθρώπους μας, με τις χαρές και τις λύπες όλων, να ξεχνάμε τους εαυτούς μας.

-Είναι λάθος να προσεύχεται κανείς για τον εαυτό του, για να σωθεί ο ίδιος. Τους άλλους πρέπει να αγαπάμε και να προσευχόμαστε να μη χαθεί κανείς.

-Σημασία στην προσευχή έχει όχι η χρονική διάρκεια, αλλά η ένταση. Να προσεύχεσθε, έστω και πέντε λεπτά, αλλά δοσμένα στο Θεό με αγάπη και λαχτάρα.

-Ο Χριστός είναι η Εκκλησία και η Εκκλησία είναι ο Χριστός, που μας έχει προσλάβει όλους στον Εαυτό Του.

-Όταν αγαπάς τον Χριστό, αγαπάς συγχρόνως όλους τους ανθρώπους, χωρίς να ρωτάς αν οι άνθρωποι είναι άξιοι της αγάπης η ακόμη αν την αποδεχθούν η την απορρίψουν.

-Ο μελαγχολικός περιστρέφεται κι ασχολείται με τον εαυτό του και μόνο. Ο αμαρτωλός ,που μετανοεί κι εξομολογείται, βγαίνει από τον εαυτό του. Αυτό το μεγάλο έχει η πίστη μας: τον εξομολόγο, τον πνευματικό. Έτσι και το πεις στο Γέροντα, κι έλαβες τη συγχώρηση, μη γυρνάς πίσω.

Ευχαριστω τον Θεό, που μου έδωσε πολλές αρρώστειες. Πολλές φορές του λέω:

Χριστέ μου, η αγάπη Σου δεν έχει όρια! Το πως ζω είναι ένα θαύμα. Μέσα στις άλλες μου αρρώστειες έχω και καρκίνο στην υπόφυση. Δημιουργήθηκε όγκος που μεγαλώνει και πιέζει το οπτικό νεύρο. Γι' αυτό τώρα πια δεν βλέπω. Πονάω φοβερά. Προσεύχομαι, όμως, σηκώνοντας το Σταυρό του Χριστού με υπομονή.

-Έχει ο Θεός. Εκεί που απελίζεσαι, σου στέλνει κάτι που δεν το περιμένεις... αρκεί να Τον πιστεύεις και να Τον αγαπάς.

Απολυτίκιον.

Ήχος α .

Της ερήμου πολίτης.

Της Ευβοίας τον γόνον,

Πανελλήνων τον Γέροντα,

της Θεολογίας τον μύστην

και Χριστού φίλον γνήσιον,

Πορφύριον τιμήσωμεν, πιστοί,

τον πλήρη χαρισμάτων εκ παιδός.

Δαιμονώντας γαρ λυτρούται,

και ασθενείς ιάται πίστει κράζοντας·

δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν,

δόξα τω σε αγιάσαντι,

δόξα τω ενεργούντι δια σου πάσιν ιάματα.

Του Άρη Βικέτου

Πηγή: amen.gr